

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2013 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Łodzi, J. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 12.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał, na skutek sądowej oczywistej omyłki pisarskiej, powstałej w toku postępowania o rozwód wytoczonego przez powoda przed Sądem Okręgowym w Łodzi. J. S. podniósł, że w wydanym w dniu 21 grudnia 2012 r. postanowieniu w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów, Sąd błędnie wskazał, że sprawa toczy się przeciwko R. B., zamiast prawidłowo - przeciwko A. S.. Ta omyłka sądowa stała się źródłem szykan, insynuacji i obelg, kierowanych do niego przez osoby współosadzone razem z nim w areszcie śledczym, a dotyczących jego orientacji seksualnej. Podniósł, że atmosfera, jaka narosła wokół jego osoby wskutek zachowania innych więźniów w areszcie śledczym, nadwyrężyła w sposób znaczący jego psychikę i skutkowała rozstrojem zdrowia (zaburzeniami snu, nerwicą, wymiotami, przemęczeniem, dolegliwościami bólowymi) i koniecznością podjęcia leczenia psychiatrycznego. Konkludując powód oświadczył, że zachowanie współwięźniów, którego przyczyną była omyłka sądowa, naruszyło jego dobra osobiste w postaci czci, godności osobistej i wywołało poczucie utraty wartości, jako mężczyzny. (pozew k. 1-4v.; pismo procesowe z dnia 4.04.2016 r. k. 79-82; pismo procesowe z dnia 27.01.2017 r. k. 101-104v.; pismo procesowe z dnia 29.11.2017 r. k.206-207)

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 lutego 2016 r. Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Łodzi wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność w sprawie tak, co do zasady, jak i wysokości. (odpowiedź na pozew k. 84-86)

W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2017 r., sprecyzowanym pismem procesowym z dnia 29 listopada 2017 r. i zmodyfikowanym pismem procesowym z dnia 10 kwietnia 2018 r. powód rozszerzył powództwo, żądając zobowiązania Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi reprezentującego Skarb Państwa do złożenia, w obecności Dyrektora Zakładu Karnego w Ł. i osób osadzonych z powodem w celi, pisemnych przeprosin powoda zawierających następującą treść: „Przepraszam Pana J. S. za negatywne następstwa związane z doręczeniem korespondencji sądowej wskazującej na pozostawanie powoda w związku małżeńskim z mężczyzną”. (pisma procesowe: z dnia 22.11.2014 r. k. 199, z dnia 29.11.2017 r. k.206-207; z dnia 10.04.2018 k. 281)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. w 1998 r. został skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności. Do 2016 r. powód odbywał orzeczoną karę w Areszcie Śledczym W. B.. Obecnie jest osadzony w Zakładzie Karnym w Ł.. (bezsporne; zaświadczenie – k. 6)

W latach 2012–2014 przed Sądem Okręgowym w Łodzi XII Wydziałem Cywilnym Rodzinnym toczyło się postępowanie w sprawie o sygn. XII C 1943/12 z powództwa J. S. przeciwko A. S. o rozwód. W toku postępowania, Sąd postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r. zwolnił powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. W postanowieniu tym Sąd omyłkowo wpisał, że sprawa toczy się przeciwko R. B.. Powyższą omyłkę Sąd, na skutek wniosku powoda z dnia 21 stycznia 2013 r., sprostował postanowieniem z dnia 4 lutego 2013 r. W postępowaniu tym powodowi przyznano pomoc prawną z urzędu postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2013 r. (postanowienie – k. 36, wniosek powoda – k. 41, postanowienie – k. 42, postanowienie – k. 89 załączonych akt XII C 1943/12)

Korespondencję sądową zawierającą odpis obarczonego błędem postanowienia z dnia 21 grudnia 2012 r. oraz odpis postanowienia o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej z dnia 4 lutego 2013 r., doręczono powodowi do Aresztu Śledczego W. B. odpowiednio w dniu 2 stycznia 2013 r. i 15 lutego 2013 r. Odpis postanowienia z dnia 21 grudnia 2012 r. (w prawidłowym brzmieniu) został powodowi doręczony ponownie na jego wniosek w dniu 18 lutego 2014 r. (kserokopia odpisu postanowienia z potwierdzeniem odbioru – k. 7-8, kserokopia odpisu postanowienia z potwierdzeniem odbioru – k. 22-23, kserokopia odpisu postanowienia z potwierdzeniem odbioru – k. 20-21)

W dniu 3 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie XII C 1943/12 ponownie sprostował oczywistą omyłkę pisarską w komparacji postanowienia z 21 grudnia 2012 r. przez wpisanie A. S. w miejsce R. B.. J. S. w dniu 17 stycznia 2014 r. złożył zażalenie na to postanowienie. Sąd uznał zażalenie powoda za oczywiście uzasadnione i postanowieniem z 7 lutego 2014r. uchylił zaskarżone orzeczenie z 3 stycznia 2014 r. (postanowienia – k. 138 i 145, zażalenie k. 143 załączonych akt w sprawie XII C 1943/12)

J. S., przebywając w celi z innymi osadzonymi, w czasie czytania odpisu postanowienia z 21 grudnia 2012 r., w chwili odkrycia pomyłki głośno skomentował ten fakt, nie zdradzając przy tym, czego w istocie pomyłka dotyczyła. Był na tyle wzburzony, że czterej inni osadzeni to dostrzegli i pytali co się z nim dzieje. (zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36)

Powód w Areszcie Śledczym W. B. swoje dokumenty przechowywał w skoroszycie w szufladzie pod łóżkiem. Nie miała ona zamknięcia. Każdy ze współosadzonych miał dostęp do tych dokumentów. (zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36)

Podczas pobytu powoda w Areszcie Śledczym W. B. miało miejsce rutynowe przeszukanie celi, w której powód przebywał razem z dziesięcioma innymi osadzonymi. Do przeszukania doszło już po ustanowieniu przez Sąd Okręgowy w Łodzi dla powoda pełnomocnika z urzędu w sprawie o rozwód, a więc po 16 sierpnia 2013 r. W trakcie przeszukania funkcjonariusze służby więziennej porzuczali rzeczy osobiste i dokumenty skazanych. W czasie porządkowania dokumentów osadzony D. Z. zapoznał się z treścią odpisu postanowienia z dnia 21 grudnia 2012r., w którym jako pozwanego wskazano R. B.. Tego dnia powód został nazwany „gejem”. Informację o omyłce osadzeni wraz z powodem, przekazali innym osadzonym. Powód również sam pokazywał innym osadzonym kopię odpisu postanowienia zawierającego omyłkę, dziwiąc się jej zaistnieniu. (zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36)

Kiedy wiadomość o pomyłce w postanowieniu się rozniosła po areszcie, powód zaczął być szykanowany przez innych więźniów. Współosadzeni wyśmiewali się z powoda, ubliżali mu, poniżali, poszturchiwali, nazywali „homoseksualistą”, „kapusiem”, a niektórzy składali mu propozycje natury seksualnej. Powód był zmuszony znosić takie zachowania, czuł się napiętnowany, nie radził sobie psychicznie z zaistniałą sytuacją, obawiał się wychodzić na spacer. Zwracał się w tej sprawie do funkcjonariuszy Służby Więziennej. Funkcjonariusze proponowali powodowi objęcie szczególną ochroną, ale powód nie wyraził na to zgody. J. S. rozważał także możliwość rezygnacji z zajęć dydaktycznych realizowanych przez jednostkę penitencjarną, aby ograniczyć częstotliwość kontaktów z innymi współosadzonymi. (zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36, zeznania świadka P. W. k. 266-267)

We wrześniu 2014r. J. S. zawarł po raz trzeci związek małżeński. Ożenił się z I. S.. Żona odwiedza powoda w jednostce penitencjarnej. (zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36)

Pogłoski o odmiennej orientacji seksualnej powoda, dotarły także do Zakładu Karnego w Ł., dokąd został przeniesiony w 2016 r. Powód przebywa tam w warunkach oddziału półotwartego, gdzie osadzeni mogą odwiedzać się i kontaktować między godziną 7.00 a 19.00. W subkulturze więziennej związki homoseksualne są bardzo negatywnie odbierane przez skazanych. Współosadzeni nie tolerują powoda, kontynuują rozpowszechnianie plotek na jego temat, obrażają. Stosują wobec niego przemoc fizyczną - szturchają, popychają. Kilka razy powód został uderzony w twarz. Osadzeni nie chcą z rozmawiać z powodem, ani siedzieć przy stole, wyrzucają go z kolejki po posiłki i do aparatu telefonicznego, mimo, iż wiedzą, że w Polsce nie dochodzi do zawierania małżeństw pomiędzy mężczyznami. (zeznania świadka D. P. - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2017r. [adn.: 00:10:32-00:18:07 k. 209-210]; zeznania świadka A. R. - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2017r. [adn.: 00:23:26-00:38:50 k. 211-212]; zeznania powoda – e-protokół, k. 335 v.-336, adnotacja 00:15:36)

W Zakładzie Karnym w Ł. powód jest zatrudniony na stanowisku pomocnika kuchennego. Uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 1.100 zł brutto. Na koncie depozytowym posiada 1.500 zł. W wyniku rozstrzygniętych postępowań

sądowych przeciwko Skarbowi Państwa powód otrzymał kwoty: 2.000 zł i 3.000 zł (w związku ze skargami na przewlekłość postępowania w niniejszej sprawie), 2600 zł, 22.000 zł oraz 1500 euro. Środki te powód, z wyjątkiem kwoty 2600 zł, przekazał żonie na bieżące wydatki. (zeznania powoda – e-protokół, k.335 v.-336 v., adnotacja 00:15:36)

Aktualnie J. S. jest inicjatorem wielu postępowań sądowych. (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie (w szczególności znajdujących się w aktach postępowania toczącego się pod sygn. XII C 1943/12) oraz zeznań świadków i powoda.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka D. Z. wobec braku wskazania bliższych danych świadka umożliwiających jego identyfikację i tym samym ustalenie czy świadek przebywa w jednostce penitencjarnej.

Nadto Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa i psychiatry oraz dopuszczenia dalszych świadków w osobach współosadzonych. W ocenie Sądu, przeprowadzone dowody w toku niniejszego postępowania miały dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie i w tym zakresie postępowanie dowodowe nie wymagało przeprowadzania kolejnych dowodów. Natomiast dalsze podążanie za wnioskami dowodowymi strony powodowej, zmierzałoby jedynie do przedłużania postępowania oraz generowania jego znacznych kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadność roszczenia powoda należy analizować w świetle przesłanek wynikających z art. 23 k.c. i 24 k.c. w związku z art. 448 k.c.

Wspomniany art. 23 k.c. zawiera katalog dóbr osobistych. Powyższy przepis nie stanowi zamkniętego katalogu tych dóbr, ale wymienia w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnicę korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską. Orzecznictwo dodatkowo wskazuje inne przykłady dóbr osobistych /orzeczenie Sądu Najwyższego z 28.02.2003r., VCK 308/02, OSN 2004, Nr 5, poz. 82/.

W przypadku naruszenia dóbr osobistych, uprawnionemu przysługują roszczenia przewidziane w art. 24 k.c. zgodnie, z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne, a w razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Uprawniony może także żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny na podstawie art. 448 k.c.

Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie przyjmuje się dwie podstawowe przesłanki ochrony dóbr osobistych: naruszenie lub zagrożenie dobra osobistego i bezprawność tego naruszenia lub zagrożenia.

Bezprawność - w myśl obiektywnego pojęcia kodeksowego - to działanie sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bez względu na winę sprawcy. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je, do których zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego, działanie w obronie uzasadnionego interesu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1989 roku, II CR 419/89, OSP 11-12/1990, poz. 377, z dnia 26 października 2001 roku V CKN 195/01 opublikowane w bazie LEX nr 53107).

W niniejszej sprawie powód wniósł o nakazanie stronie pozwanej złożenia stosownego oświadczenia /przepraszam/ oraz zasądzenie kwoty 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wywodził, iż opisana omyłka sądowa stała się źródłem szykan, insynuacji i obelg, kierowanych do niego przez osoby współosadzone razem z nim w Areszcie

Śledczym W. B., a dotyczących jego orientacji seksualnej. Podnosił, że atmosfera, jaka narosła wokół jego osoby wskutek zachowania innych więźniów w jednostce penitencjarnej, nadwyrężyła w sposób znaczący jego psychikę i skutkowało rozstrojem zdrowia (zaburzeniami snu, nerwicą, wymiotami, przemęczeniem, dolegliwościami bólowymi) i koniecznością podjęcia leczenia psychiatrycznego. Konkludując powód oświadczył, że zachowanie współwięźniów, którego przyczyną była omyłka sądowa, naruszyło jego dobra osobiste w postaci czci, godności osobistej i wywołała poczucie utraty wartości, jako mężczyzny.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy nie została spełniona przesłanka bezprawności działania strony pozwanej – Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż określone działania Sądu Okręgowego w Łodzi, interpretowane przez powoda, jako naruszające jego dobra osobiste, podjęte zostały przez stronę pozwaną, wyłącznie w ramach jej działalności i w zgodzie z przepisami prawa. Przypomnieć w tym miejscu wypada, iż ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks Postępowania Cywilnego, przewiduje właściwy tryb postępowania dla wszelkich spraw poddanych właściwości sądów powszechnych, w tym również uprawnienie przewidziane w treści art. 350 k.p.c., tj. uprawnienie do dokonania sprostowania z urzędu, bądź na wnioski niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych oczywistych omyłek. Sam fakt wystąpienia omyłki nie przyznaje natomiast powodowi jakichkolwiek uprawnień, czy roszczeń ponad zagwarantowany przez ustawodawcę odrębny tryb rektyfikacji orzeczenia umożliwiający m.in. sprostowanie omyłki w każdym czasie. Co się zaś tyczy treści art. 350 k.p.c., to stanowi ona wyraz dążenia do tego, aby orzeczenia sądowe nie zawierały omyłek pisarskich i w każdej chwili było możliwe ich usunięcie. Bezspornie pisma procesowe, a w szczególności orzeczenia wraz z uzasadnieniami, winny być sporządzane z najwyższą starannością i dbałością bez błędów czy omyłek pisarskich. Tym niemniej ustawodawca przewidział, że omyłki takie mogą się zdarzyć i dlatego przyjął tryb ich sprostowania, a skoro tak, to fakt wydania postanowienia z dnia 21 grudnia 2012 r. z omyłkowym oznaczeniem strony pozwanej, nie może zostać uznany za niezgodne z prawem działanie Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi. Nadto, Sąd zwraca uwagę, iż Sąd Okręgowy w Łodzi niezwłocznie sprostował zaistniałą omyłkę pisarską, jak tylko powziął o niej wiedzę, a następnie doręczył prawidłowe orzeczenie powodowi, a zatem i w tym kontekście trudno dopatrzeć się w podjętych działaniach przez stronę pozwaną cech bezprawności.

W dalszej kolejności, wskazać należy, że J. S. nie wykazał, aby na skutek oczywistej omyłki pisarskiej zaistniała w postanowieniu, którego odpis powód otrzymał w dniu 2 stycznia 2013 r., doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Owszem powód podnosił, iż omyłka sądowa stała się źródłem szykan, insynuacji i obelg, kierowanych do niego przez osoby współosadzone razem z nim, a dotyczących orientacji seksualnej, a atmosfera, jaka narosła wokół jego osoby wskutek zachowania innych więźniów, nadwyrężyła w sposób znaczący jego kondycję psychiczną, co także potwierdzili powołani w sprawie świadkowie. Mimo to nie sposób zgodzić się, że do naruszenia dóbr osobistych powoda doszło na skutek wydania postanowienia zawierającego omyłkę. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że to w wyniku samowolnego działania osadzonych z powodem osób trzecich, które po zapoznaniu się z treścią tegoż postanowienia, obrażały powoda komentarzami co do jego orientacji seksualnej, znieważały go słownie, a także stosowały przemoc fizyczną, doszło, do co najmniej zagrożenia dóbr osobistych J. S..

Z tych względów należało uznać, iż nie istnieje związek przyczynowy pomiędzy faktem zaistnienia omyłki pisarskiej w orzeczeniu Sądu a krzywdą powoda. Nie można, bowiem uznać, że opisywana omyłka pisarska stanowi w niniejszej sprawie źródło krzywdy, jakiej powód doznał. Trzeba przecież mieć na uwadze, że strona pozwana w sposób prawidłowy doręczyła wydane orzeczenie powodowi, natomiast skutki ujawnienia jego treści osobom postronnym, nie mogą obciążać strony pozwanej. Jednocześnie należy podnieść, iż powód w reakcji na zaistniałą omyłkę pisarską wniósł w dniu 14 stycznia 2013 r. o jej sprostowanie, co też nastąpiło w drodze postanowienia z dnia 4 lutego 2013 r., które następnie niezwłocznie zostało doręczone powodowi 15 lutego 2013 r. Zatem powód dysponował już orzeczeniem o prawidłowej treści w dniu przeprowadzenia rutynowego przeszukania celi, które wedle zeznań powoda odbyło się po doręczeniu mu postanowienia z dnia 16 sierpnia 2013 r. W tej sytuacji nie zachodziła, więc potrzeba przechowywania przez powoda wadliwego orzeczenia, tym bardziej, iż powód znał mentalność osadzonych z nim mężczyźni i ich tendencje do wzajemnego obrzucania się obelgami. Ponadto przebywając przez wiele lat w osadzeniu miał świadomość, że sposób przechowywania dokumentów pozwala na zapoznanie się z nimi przez innych

współwięźniów i to nie tylko w czasie niespodziewanych kontroli cel, ale także każdego innego dnia, szczególnie po tym jak odkrywając omyłkę w treści postanowienia z dnia 21 grudnia 2012 r. głośno w obecności innych osadzonych skomentował zaistniałą nieścisłość, narażając się tym samym na ciekawość i zainteresowanie pozostałych współosadzonych. Mimo to ponad 7 miesięcy przechowywał odpis postanowienia dotkniętego omyłką pisarską.

Reasumując, zdaniem Sądu, zachowanie powoda można określić, jako nieroztropne, bowiem sam kreował sytuację, w której z łatwością każdy mógł dowiedzieć się o treści omyłki pisarskiej popełnionej w orzeczeniu sądowym. Pozwany natomiast nie miał żadnego wpływu ani na sposób przechowywania dokumentu przez powoda ani też na zachowania osadzonych z powodem osób.

Już tylko na marginesie wypada dodać, że według utrwalonego stanowiska judykatury ocena, czy działanie naruszyło dobro osobiste dokonywana jest na podstawie obiektywnego kryterium, a Sąd powinien rozważyć czy typowa, przeciętna osoba na miejscu pokrzywdzonego uznałaby określone działanie za naruszenie dobra osobistego oraz czy w odczuciu społecznym określone zachowanie zakwalifikowane może być, jako naruszające dobra osobiste (wyrok SA w Łodzi z 23.02.2016 r. I ACa 1246/15). Powód miał pełną świadomość, iż wszczął postępowanie o rozwód przeciwko swojej żonie, a nie przeciwko mężczyźnie. Co więcej, świadek A. R. oświadczył, że wiedział, iż w Polsce nie dochodzi do małżeństw zawieranych między mężczyznami, a mimo to nie zachowywał się w stosunku do powoda należycie. Wiedza o obowiązującym w Polsce zakazie zawierania związków małżeńskich przez osoby tej samej płci jest wiedzą powszechną i przeciętna osoba, czytając przedmiotowe postanowienie, nie miałaby wątpliwości, iż jest to tylko omyłka. Zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że w odczuciu społecznym, omyłkowe oznaczenie w treści orzeczenia strony pozwanej, jako mężczyzny w sprawie o rozwód wytoczonej przez mężczyznę mogłoby być poczytywane, jako naruszające dobra osobiste.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości jako bezzasadne.

Wobec tego, iż powód przegrał niniejszą sprawę w całości, o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. – zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2760 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) t. j. Dz. 2013 poz.490 z późn. zm.)

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Niniejsze postępowanie toczyło się wiele lat, w ciągu, których powód uzyskiwał niemałe kwoty pieniężne na skutek wygrania innych spraw. Powód wnosząc niniejszy pozew winien był liczyć się z tym, że w razie przegrania zainicjowanego przez siebie postępowania będzie zobligowany do zwrotu przeciwnikowi kosztów jego procesowego zastępstwa. Niewątpliwie miał możliwość zgromadzenia kwoty 2760 zł. Wprawdzie powód korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych, lecz zbyt daleko idącym przywilejem byłoby odstąpienie od obciążania go kosztami zastępstwa procesowego pozwanego tylko, dlatego, że jego sytuacja finansowa nie jest stabilna.

Z uwagi na fakt, że powód był zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z urzędu, Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adw. Z. H. kwotę 3.394,80 zł, w tym kwotę 634,80 zł podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Wysokość tego wynagrodzenia ustalono na podstawie § 6 pkt 5 i 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1348 z późn. zm.)